

SUNDAY TIMES BESTSELLER

Knihkupectvo

S VÔŇOU
ŠKORICE

LAURIE GILMORE

metafora

metafora®

Knihkupectvo

S VÔŇOU
ŠKORICE

LAURIE GILMORE

LAURIE GILMORE

Knihkupectvo
S VŔŔŔOU
ŠKORICE

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 319. publikáciu

Z anglického originálu *The Cinnamon Bun Book Store* vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2024 do slovenčiny preložila Anna Chelemendíková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 296
Tlač TBB, a.s.

Copyright © Laurie Gilmore 2024
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.
Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.
Translation © Anna Chelemendíková, 2024

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-003-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-002-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-001-3 (print)

*Venujem mojim čitateľom. Ďakujem,
že ste sa so mnou vrátili do mestečka Dream Harbor.*

1. kapitola

Hazel Kellyová milovala dobré príbehy. Nemala však žiadny vlastný príbeh, čo si intenzívne uvedomovala, keď stála za pultom v Kníhkupectve s vôňou škorice presne na tom istom mieste, kde bola posledných pätnásť rokov.

Samozrejme, nie stále. Na konci každého dňa išla síce domov, ale ten pocit bol aj tak rovnaký. Pätnásť rokov na rovnakom mieste.

Hazel si povzdychla, keď znova usporiadala kôpku záložiek pred sebou. Dnes bol pomalý deň, jasný a slnečný. Deň, keď ľudia chcú behať po vonku, a nie brázdiť regály v kníhkupectve. Niežeby bola pre Hazel táto argumentácia relevantná. Obsah regálov v kníhkupectve ju zaujímal *vždy*.

Hoci stála za tým istým pultom od svojej prvej zmeny na konci druhého ročníka strednej školy, páčilo sa jej tu. Odvtedy sa však v jej živote nič nezmenilo. Tá istá práca. To isté mesto. Tí istí priatelia. Vlastne jediné, čo sa zmenilo, okrem miernej bolesti chrbta, s ktorou sa každé ráno zobúdza, bol názov kníhkupectva, ktorý jej šéfka menila približne každý druhý rok.

Hazel bola doslova obklopená úžasnými príbehmi, knihami plnými lásky, dobrodružstva a *života*, ale ona sama bola zaseknutá.

„A o dva mesiace budem mať tridsať,“ zamrmlala si pre seba, pretože obchod bol prázdny.

V diaľke sa črtala tridsiatka a zlovestne na ňu gánila. Dátum dvadsiaty ôsmy september na ňu neľútostne čakal. Hazel predpokladala, že pre niektorých ľudí znamená tridsiatka koniec divokých a búrlivých dní. Čas usadiť sa, začať byť vážny, dospieť.

Hazel mala s tridsiatkou iný problém.

Zabudla mať divoké a búrlivé dni. Jej roky dvadsiatničky boli... pokojné? Zodpovedné? Nudné. Hazel bola tridsiatničkou v podstate od svojich pätnástich rokov. Alebo skôr sedemdesiatničkou, ako by povedala Annie, bez ktorej by Hazel pravdepodobne vôbec nevystrčila nos z knihy.

A Hazel to nikdy predtým netrápilo. Mala rada svoje kníhkupectvo. Mala rada šálky harmančekového čaju, daždivé dni a krížovky v nedeľu ráno. Mala rada svoj pokojný život. Až na to, že teraz na ňu drzo vyplazovala jazyk tridsiatka a Hazel zrazu premýšľala, či jej náhodou niečo neuniklo. Možno zabudla vyskúšať niektoré veci. Možno, prekvapivo, existovalo viac života mimo jej kníh – života, ktorý by už v tomto veku mala mať zažitý.

Slnko sa jej vysmievalo cez veľké okná. Práve vyložila do výkladu „plážové čítanie“ na august, no Hazel si nepamätala, kedy si naposledy vzala nejakú knihu na pláž. Mala tendenciu spáliť sa, ak bola na slnku dlhšie ako desať minút v kuse. To azda prispelo k jej súčasnému problému a možno i k nedostatku vitamínu D, s ktorým by mala niečo robiť.

Hazel potrebovala dobrodružstvo.

A čo najskôr.

Alebo prinajmenšom dobrú historku, ktorú by mohla porozprávať, keď bude nabudúce v Macovej krčme počúvať Annine najnovšie teórie o ňom a o tom, ako ju chce dostať. Alebo o Jeaniných a Loganových plánoch na modernizáciu farmy, keď sa konečne rozhodne nasťahovať tam. Hazel by chcela aspoň raz šokovať svojich priateľov a šokovať aj samu seba. Aspoň raz by chcela urobiť niečo veľmi nehazelovské.

No nie práve teraz. Pretože práve teraz sa Hazelin pohľad zastavil na knihe v oddelení románov, ktorá vytŕčala z radu, a Hazel ju chcela narovnať. A, úprimne povedané, bola to jej práca. Prešla k regálu, cestou sa pozrela na dvere pre prípad, že by niekto išiel okolo a mohol sa zastaviť v kníhkupectve, ale ulice zívali prázdnotou. Bolo dokonalé neskoré letné popoludnie a zdalo sa, že celý Dream Harbor je na pláži alebo na turistike, alebo relaxuje pri bazéne a snaží sa nasať teplo, skôr ako sa ochladí.

Dokonca aj Annie vyhlásila, že tento deň je príliš krásny na to, aby ho strávila vnútri, a zavrela pekáreň Sugar Plum skôr, aby sa spolu so sestrami vybrala na potulky po vinohrade. Hazel si vzdychla. Bola si istá, že o tom všetkom bude počuť zajtra, zatiaľ čo ona nebude mať čím prispieť do rozhovoru okrem vzrušujúceho príbehu o tejto knihe, ktorá vytŕča z radu.

Pokrútila hlavou. Musela sa nejako dostať z tohto bludného kruhu. A čo by jej mohlo pomôcť viac ako upratovanie? Sekcia červenej knižnice sa za posledných pár rokov exponenciálne rozrástla vďaka lobovaniu knižného klubu Dream Harbor a jeho láske k tomuto žánru. Hazel sa pri pohľade na niektoré obálky začervenala, ale ak to bolo dobré pre obchod, nemala nič proti tomu.

Kniha, ktorá vytŕčala z radu, nielenže vytŕčala, ale bola aj uložená na nesprávnom mieste, takže ju vytiahla, vyhla sa

očnému kontaktu s polonahým mužom na jej obálke a chystala sa ju vrátiť na jej správne miesto, keď si všimla, že jedna zo strán má ohnutý roh.

„Čo to má znamenať?“ zamrmlala. Vari už ľudia nemajú úctu? Ešte si ani nekúpili knihu, ale už si označili stránku? Takmer dodala: „Kam ten svet speje?“, ale v týchto dňoch sa snažila čo najviac potláčať svoje sklony k stareckému frflianiu, takže si to len pomyslela.

Otvorila knihu na označenej stránke a našla zvýraznenú vetu. Zvýraznená veta v jednej z jej kníh! To je predsa totálna nehoráznosť! Neuveriteľné! Nieкто si sem len tak prišiel, znehodnotil jednu z jej kníh a ani sa neobťažoval kúpiť si ju!

Hazel by sa ďalej hnevala celý zvyšok dňa, keby jej pozornosť neupútala samotná zvýraznená veta.

Nebola obzvlášť dobrá. Nič výstižné ani hlboké. No bolo to, akoby tá kniha alebo ten, kto tú vetu zvýraznil, hovoril priamo k Hazel.

„Poď so mnou, dievča, ak chceš zažiť dobrodružstvo.“

Kniha jej takmer vypadla z ruky.

Rozhliadla sa po obchode a takmer očakávala, že ju nieкто bude sledovať a smiať sa. Určite to bol nejaký žart. Lenže kto by bol schopný takto si z nej vystreliť? A kto by mohol vedieť, na čo celý deň myslela?

Obchod bol stále prázdny. Samozrejme, že tam nikto nebol. Bola to iba akási zvláštna náhoda.

Hazel sa pozrela späť na policu. Žiadne iné knihy neboli umiestnené chybné. Iba táto. Tá, ktorú stále pevne zvierala v ruke. Na obálke bol pirát v košeli, ktorú mal rozopnutú a rozviatu. Zrejme to spôsobil veľmi silný morský vietor, ktorý mu zároveň rozfúkal vlasy. V hornej časti obálky bolo napísané *V zajatí lásky*.

Mala zvláštnu a náhlu chuť uchýliť sa niekde a prečítať si tú knihu od začiatku do konca, ale bola v práci a táto kniha jej pripadala nebezpečná. Ako niečo, čo rozhodne nechcela čítať na pracovisku.

Lenže naozaj mala pocit, že by ju tento chlap, tento teoretický, fiktívny muž, mohol skutočne vziať na dobrodružnú cestu.

Vrátila sa k zvýraznenej vete a prečítala si ju, akoby mohla vyriešiť záhadu, kto ju zvýraznil a nesprávne založil, len tým, že sa na ňu bude dívať. Bola taká zaujatá svojimi myšlienkami, že nepočula, ako sa otvorili dvere do obchodu.

Nič nespozorovala, až kým jej tesne pri uchu nezaznel tichý hlas. „Čo to čítaš?“

Hazel šmarila knihu na druhú stranu miestnosti. S buchnutím dopadla do čitateľského kútika pri okne. Otočila sa a zistila, že sa na ňu usmieva Noah Barnett.

Noah, majiteľ a prevádzkovateľ jedinej rybárskej lode v Dream Harbor, na ktorej organizoval výletné plavby pre turistov. Noah, ktorý sa v meste objavil pred niekoľkými rokmi, rýchlo sa spriatelil s Loganom a teraz sa vznášal na periférii Hazelinho života ako sexi satelit. Pokrútila hlavou. To, že každá žena a najmenej polovica mužov v meste považovala Noaha za atraktívneho muža, neznamenalo, že by aj ona mala prepadnúť jeho šarmu.

„Dobrá knižka?“ opýtal sa s lenivým úsmevom.

Nuž, bol očarujúci. Dokonca taký očarujúci, že o jeho vyčítaní s turistkami kolovali legendy. Prečo sa stále motal okolo jej kníhkupectva, bolo pre Hazel záhadou.

„Vystrašil si ma.“

„Evidentne.“

Rozbúchalo sa jej srdce – len sčasti preto, lebo ju prichytil pri čítaní červenej knižnice v pracovnom čase. Druhým dôvodom bolo, že... nuž, Noah sa na ňu opäť takto usmieval.

Nerozumela tomu. Noah bol objektívne veľmi pekný, to dokázala uznať. A dobre vedela, že nebol jej typ. Takisto s istotou vedela, že ona nie je jeho typ – najmä preto, lebo bývala v Dream Harbor. Prišlo jej preto zvláštne, že sa na ňu stále usmieval, akoby vedel niečo, čo nevedela ona.

Annie tvrdila, že má pre ňu slabosť, ale podľa Hazel to bolo absurdné. Nikto, dokonca ani hŕstka jej bývalých priateľov, pre ňu nemal slabosť. Hazel bola roztomilá. To si vedela priznať. Roztomilá ako koala, ktorá sa drží stromu, keď spí. Nie taká roztomilá, aby ju niekto túžil dostať do postele. A to bolo v poriadku. Už sa s tým zmierila.

Noah však na ňu stále hľadel *takto*.

Otočila sa a išla zdvihnúť odhodенú knihu, pričom si jej obálku pritlačila k hrudi, aby ju skryla. „Hľadáš niečo?“ spýtala sa a nevšímala si, ako sa Noah ležérne opieral o pult a sledoval, ako k nemu kráča.

„Hm... možno?“

„Možno?“

„Áno, ja len...“ Jeho pohľad preletel z jej tváre na police za ňou a späť. Bola to typická Noahova návšteva. Každý druhý týždeň si prišiel po knihu, ale nikdy sa nezdalo, že by vedel, čo hľadá.

Annie si myslela, že je to dôkaz toho, že ju chce zbaliť, ale Hazel to stále nepresvedčilo. Annie povedala, že by si zrejme musel stiahnuť nohavice uprostred obchodu, aby ju presvedčil, ale Hazel veľmi dúfala, že sa to nestane.

„Hľadám iba niečo nové na čítanie.“ Prekrížil si ruky na hrudi a napli sa mu svaly na ramenách. Teplejšie počasie spôsobilo, že mal na sebe menej oblečenia a teraz mala na očiach všetky Noahove tetovania. Hazel sa začervenali líca pri pohľade na polonahú morskú pannu, ktorá sa mu vinula okolo ľavého bicepsu.

Toto bol muž s príbehmi. Mal ich toľko, že sa mu vryli do tela.

Hazel si odkašľala. „Páčila sa ti posledná kniha, ktorú som ti dala? *Kliatba krvi a vlkov*.“

Noah prikývol, jeho gaštanové vlasy sa leskli v neskorom popoludňajšom svetle. „Áno, páčila sa mi.“

„Skvelé. Práve sme dostali jej pokračovanie. Idem po ňu.“

Chcela ísť sama, ale Noah ju nasledoval do uličky s literatúrou z kategórie fantasy. Tiahla sa za ním opojná aróma slnka a soli. Hazel nikdy predtým nevenovala pozornosť mužskej vôni. Annie by to považovala za dôkaz, že Hazel má slabosť pre Noaha.

A to by bolo... hlúpe? Márne? Dobrodružné.

„Tu je.“

Noah bol príliš blízko, keď sa otočila, a takmer vrazila do jeho širokej hrude.

„Ups.“

„Prepáč!“

Obe knihy spadli na zem a Hazel sa ich hneď pokúsila zdvihnúť, ale Noah bol rýchlejší a už mal ruky na polonahom pirátovi skôr, ako mu stihla knihu vytrhnúť.

„*V zajatí lásky?*“ opýtal sa a nadvihol obočie.

Obaja teraz čupeli v uličke, príliš blízko na to, aby sa Hazel vyhla jeho pohľadu. „Nie je moja. Teda, nečítala som ju. Iba som ju premiestňovala.“

Noahov úsmev sa zväčšil. „Znie to dobre.“ Otvoril stránku, na ktorej bol ohnutý roh. „Myslel som si, že také knihy nečítaš.“

„Ja... ehm... no...“

Jeho pohľad pristál na zvýraznenom riadku. „*Pod' so mnou, dievča, ak chceš zažiť dobrodružstvo.*“

Ach nie, tá veta, ktorú Noah prečítal hlbokým hlasom, s ňou robila veci... horúce veci. Čo sa to dnes deje?! Hazel pokrútila hlavou.

„Práve som ju premiestňovala,“ zopakovala, keď mu ju vytrhla a postavila sa skôr, než Noah stihol čítať ďalej a všetko ešte viac zhoršiť.

„Lenže niekto to zvýraznil,“ povedal a tiež vstal. Oproti nemu sa cítila ako trpaslík. Prečo musel byť taký vysoký a tak dobre voňať? Bola z neho zmätená a nepáčilo sa jej to.

„Viem.“

„Takže niekto iba zvýraznil vetu a potom vrátil knihu späť do regálu?“

„Áno.“

„Zvláštne.“

„Veru, a ani ju nevrátil na správne miesto.“ Prešla okolo neho, vyhla sa kontaktu s jeho veľkým, dobre voňajúcim telom a vrátila sa do relatívneho bezpečia prednej časti obchodu.

Noah ju nasledoval. „Skoro akoby chcel, aby si ju našla.“

Hazel sa zastavila a otočila sa k nemu. Takmer sa opäť zrazili, ale Noah sa tiež zastavil. „Prečo si to myslíš?“

Pokrčil plecami. „Neviem. Len sa mi zdá, že je to nejaká indícia alebo niečo podobné.“

„Indícia?“ Hazel zúžila oči. „Noah, uťahuješ si zo mňa?“

„Uťahujem?“ Tváril sa skutočne nechápavo, ale Hazel mu to neverila.

„Premiestnil si mi knihu a opísal ju ako nejaký žartík? Ak si to urobil, budeš za to musieť zaplatiť.“ Zamávala mu knihou pred nosom, keď nadvihol obočie.

„Samozrejme, že nie. Ja by som si... z teba neuťahoval. A už vôbec by som nepoškodzoval tvoje knihy.“ Urobil si cez hrud prstami malé x. „Prisahám. Čestné rybárske slovo.“

Hazel zdvihla obočie. „Čestné rybárske slovo? Myslím, že nič také neexistuje.“

„No, teraz už áno.“

„Hmm.“

„Stále si však myslím, že by to mohla byť indícia.“

„Prečo by mi niekto nechával indíciu?“

Zasa pokrčil plecami, ale v svetlohnedých očiach mu zaiskrilo.

„Asi má chuť na dobrodružstvo.“

Dobrodružstvo.

Noah sa usmial a Hazelino srdce sa rozbúchalo. Kniha ju páli-
la v rukách a možno obsahovala indíciu.

Mohol by byť z toho prinajmenšom dobrý príbeh.

2. kapitola

Noah sa zamiloval do Hazel Kellyovej. Prekvapilo ho to takmer tak veľmi, ako by to zrejme prekvapilo ju, ale bolo to tak. Nepodobala sa na nijakú z ostatných žien, s ktorými bol. Napríklad dnes. Mala oblečenú ležérnu blúzku na gombíky zakasanú do nohavíc s vysokým pásom, niekoľko jemných zlatých retiazok na krku a obuté rozkošné balerínky a vyzerala... nuž, vyzerala preňho príliš dobre. Pôsobila elegantne a sofistikovane. Nehovoriac o tom obláčiku jemných kučier okolo jej tváre alebo o rozkošnom spôsobe, akým si posúvala okuliare vyššie na nose, ako to robila aj teraz, keď naňho hľadela, akoby pochádzal z inej planéty.

Bol na tom zle.

Naozaj *veľmi* zle.

A to sa mu ešte nikdy predtým nestalo. Noah mal rád ženy. Veľmi. A prinajmenšom doteraz sa mu v živote aj celkom dobre darilo priťahovať ich. Lenže nikdy predtým sa necítil takto, čo bolo dosť nešťastné, pretože bol presvedčený o tom, že Hazel to necíti rovnako.

Zvyčajne sa naňho dívala tak ako teraz. Akoby ho tak celkom nevedela pochopiť. Aspoňže bol ten pocit vzájomný. Netušil, ako by mohol byť ešte nápadnejší. Prichádzal sem každý druhý týždeň a zo všetkých síl sa snažil očariť ju a flirtovať s ňou, aby si získal jej priazeň, ale nezdalo sa mu, že by to fungovalo.

Hoci za posledných pár mesiacov prečítal viac kníh ako za celý svoj život, takže to bol bonus.

Asi by mal byť úprimný a pozvať ju na rande alebo niečo podobné. Loganovi to nakoniec predsa len vyšlo a teraz mal Jeanie a boli spolu až nechutne šťastní.

Lenže oni boli iní. Hazel bola iná. A Noah vôbec nebol vo svojom živle.

„Dobrodružstvo?“ opýtala sa, čím ho vyrušila z jeho úvah o jej roztomilosti a jeho neschopnosti.

„Áno. Nevieť. Možno ti niekto necháva stopy, niečo ako indície v hre na hľadanie pokladu alebo tak.“

„Hmm.“ Hazel sa zamračila a medzi obočím sa jej vytvorila malá vráska. „To je nepravdepodobné.“

„Možno. Lenže nepravdepodobné veci sa dejú neustále.“

Napríklad to, že by si súhlasila, že so mnou niekedy pôjdeš na rande...

Takmer to povedal nahlas, takmer ju zavolať na rande, no ona sa už ráznym krokom vrátila za pult a nablokovala mu jeho novú knihu.

„To je všetko?“

„Hm... áno. To je všetko.“

„Dvadsaťjeden deväťdesiatpäť, prosím.“

Rozhodne to nebolo všetko, ale Noah jej podal svoju kartu. Nebolo možné, aby s ním táto inteligentná, nádherná žena chcela chodiť. Existoval dôvod, prečo Noah vyhľadával dievčatá, ktoré

tu boli len na leto, turistky a ženy na jednu noc. Bol dosť dobrý na zábavu, na úlety. Nie pre vážne dievčatá, ako je Hazel Kellyová.

Podala mu knihu a jeho prsty sa zľahka dotkli jej prstov. Na chvíľu na ňom zotrvala pohľadom a v tom okamihu Noah takmer uveril, že aj ona cíti tú iskru. Potom však odvrátila pohľad a rozlúčila sa a jeho nohy už smerovali ku dverám.

Dievčatá ako Hazel Kellyová neboli preňho. Bol aspoň dosť inteligentný na to, aby to vedel.

Vyšiel z kníhkupectva do horúceho dňa. Bol to prvý slnečný deň po daždivom júli a mesto sa okamžite vrátilo do letného režimu. V Novom Anglicku bolo leto krátke. Ak si ho človek nezačal ihneď vychutnávať, úplne by ho premeškal. Hoci bol august, Hlavná ulica bola ešte stále vyzdobená po oslavách štvrtého júla, na väčšine obchodov viseli červeno-bielo-modré transparenty a vlajky. Leto bolo vždy Noahovým obľúbeným ročným obdobím. Znamenalo preňho pláž, nekonečnú zmrzlinu a žiadnu školu. Slobodu. V škole mu to nikdy nešlo. Príliš veľa vysedávania. Nikdy nedokázal obsedieť. Alebo zostať na jednom mieste prídlho. Keď odišiel z domu, nikde nezostal dlhšie ako mesiac alebo dva. Len čo sa začal nudiť, zdvihol sa a pobral sa ďalej. Lenže na Dream Harbor bolo niečo, čo ho prinútilo zostať. Aspoň nateraz.

Noahovi napadlo, že by sa mohol zastaviť v kaviarni Pumpkin Spice na ľadový čaj, ale bol vyčerpaný a chcel ísť domov a zdriemnuť si. Jeho dnešná prvá plavba ho prinútila vstať o štvrtej ráno a celé dopoludnie učil skupinu pozérov z mesta rybáčiť. Nanešťastie väčšinu Noahovej klientely tvorili chlapi, ktorí nevedeli nič o vode, lodiach ani rybách, a jeho úlohou bolo zobrať ich na more a dať im pocit, že to vedia.

V skutočnosti väčšinu práce odviezol Noah, ktorý sa postaral o to, aby boli ryby ulovené, vyčistené a zabalené na cestu domov,

zatiaľ čo muži sa opíjali na slnku. Lenže zaplatilo mu to účty a mohol byť vonku na vode, takže to nebol zlý obchod.

A bolo to lepšie ako prevziať rodinné impérium – firmu, ktorá podnikala s morskými plodmi na severnom pobreží. Jeho sestry ju aj tak vedeli riadiť lepšie – nemusel tam zostať, aby vedel, že to tak bude, hoci sa stále cítil vinný za to, že odišiel. Lenže bolo to menej o obchode a viac o ľuďoch. Aj toto vedel, len sa mu to zatiaľ nechcelo riešiť.

Noah nebol stvorený na vedenie podniku. Aspoň nie takého veľkého. Jeho rodičia odkúpili malú rybársku firmu a v priebehu rokov ju premenili na spoločnosť s hodnotou niekoľkých miliónov dolárov, ktorá dodávala morské plody stovkám reštaurácií po celej krajine. Po tom, čo jeho rodičia odišli do dôchodku, jeho staršie sestry prevzali funkcie výkonnej a finančnej riaditeľky. A Noah utiekol.

Počas toho, ako kráčaľ, si utrel pot z čela a pocítil známu zmes viny a hanby. Človek nemohol donekonečna spôsobovať sklamanie svojej rodine, raz musela prísť tá hranica, keď nastal čas zdvihnúť kotvu a vziať nohy na plecia – v jeho živote sa to stalo dosť skoro.

Navyše, tieto svoje malé rybárske výlety dokázal zvládať. Mohol si ich napláňovať a viesť sám. A to znamenalo, že nebude nikto, koho by sklamal, keby celý podnik napokon skrachoval. Takto to bolo oveľa jednoduchšie.

Prechádzal mestom a premýšľal o tom, že by mal asi zavolať svojim sestrám, o Hazel a o tom, koľko plavieb má naplánovaných do konca týždňa. Keď kráčaľ, dovolil svojej mysli, aby preskakovala z témy na tému, a pomaly upúšťal od spomienok na svoje minulé chyby.

Keď už dovidel na svoj dom, jeho myšlienky sa vrátili k Hazel a ku knihe, ktorú čítala. K tomu, či sa jej páčia chlapi, ktorí

vlastnia lode. Pretože on bol náhodou chlap, ktorý mal loď. Možno by ju predsa len mal pozvať na rande.

Noah začal zostupovať po skalnatom pobreží. Kedysi tadiaľ viedol chodník od cesty k pláži, ale v priebehu rokov ho zničila erózia, takže teraz musel preliezť cez niekoľko veľkých balvanov a kusov betónu, aby sa dostal dolu na piesok. No neprekážalo mu to. Verejná pláž o niekoľko kilometrov ďalej po ceste mala oveľa lepší prístup a v takýto deň bola určite plná ľudí, ale tu panoval pokoj.

Keď došiel do cieľa, vyzul si topánky, zaboril nohy do piesku a hneď sa cítil pokojnejší.

Po tom, čo pred niekoľkými rokmi zakotvil v Dream Harbor, chvíľu býval na svojej lodi, až kým na zabudnutom úseku pláže neobjavil staré rybárske chatrče. Bol si istý, že ak ich niekto zrenovuje, budú sa výborne hodiť na krátkodobý prenájom. Asi pred rokom začal s renováciou jednej z nich. Bol to jeho malý vedľajší projekt. Tak trochu pritom očakával, že sa niekto objaví a povie mu, že to nemôže robiť. Lenže doteraz to nikto nespravil.

Preto tu teraz občas tajne táboril. Väčšinu času sa stále zdržieval v byte nad Macovým barom a zvedaví obyvatelia mesta usúdili, že ten byt bol jeho domovom. Jedného dňa sa dostane k tomu, aby o svojich nápadoch povedal starostovi Kellymu a popýtal sa na kúpu týchto starých chatrčí. Možno.

Možno to bol hlúpy nápad. V živote mal takých nápadov neúrekom.

A možno ho zatknú za squatting. Nebol si istý. Lenže zatiaľ sa mu tu páčilo. Otvoril dvere malého domčeka a vstúpil do jeho chladného interiéru. Morský vánok, ktorý doň fúkal cez predné okná, udržiaval v dome príjemnú klímu aj počas horúcich dní, ako bol ten dnešný. Ak by tu chcel niekto zostať aj cez zimu,

potreboval by lepšiu izoláciu, ale Noah už opravil strechu a nainštaloval novú podlahu. Našťastie ako dieťa často chodieval za svojím starým otcom a kládol mu nekonečné otázky. Všetky dedkove triky a rady sa mu nakoniec zišli.

Celý dom mal asi štyridsať štvorcových metrov, ak by bol pri odhade veľkorysý, ale zmestila sa doň kuchynka, manželská posteľ a kúpeľňa s potrubiami, ktoré boli staršie ako on, a prinajmenšom pochybné.

Noah hodil novú knihu na posteľ a z chladiaceho boxu, ktorý mal v kuchynke, vytiahol studené pivo. Elektrina bola okrem vodovodu ďalšou vecou, ktorú si nedokázal opraviť sám, takže v dome vládli spartánske podmienky, ale panoval tu taký pokoj, že mu to neprekážalo. Dom naplnil šum špliechajúcich vln a Noah vedel, že zaspí skôr, ako vôbec otvorí svoju knihu.

Natiahol sa na matrac, ktorý používal ako posteľ, a odpil si piva, pričom sa myšlienkami vrátil k Hazel. Čo by povedala na tento dom a na jeho nápady? Pomyslela by si, že je blázon? Nemal čas nad tým dlho premýšľať, pretože rýchlo upadol do spánku a snívalo sa mu o tom, ako uniesol istú predavačku kníh a odviezol si ju preč na svojej lodi.